KVINDEN OG SAMFUNDET

DANSK KVINDESAMFUNDS FORMÅAL ER:

a) AT UDVIKLE OG DYGTIGGØRE KVINDER TIL DEN FULDMYNDIGE BORGERS ANSVAR OG ARBEJDE.

b) AT ARBEJDE FOR GENNEMFØRELSEN AF KVINDERS FULDE LIGESTILLING MED MÆND I FAMILIE, SAMFUND OG STAT.

c) AT FORBEDRE KVINDERS OG BØRNS KÅR, SÆRLIG AD LOVGIVNINGENS VEJ.

UDGIVET AF DANSK KVINDESAMFUND.

34. AARG. 30. November 1918. Nr. 20.

SØNDERJYLLAND

»Ingen Palme i Ørkensand
vinker saa lyst som mit Barndomsland
i Taagedisen langt borte,
Landet, der blev som et Eden skabt, —
det Land er lukket, det Paradis tabt,
der er Flammesværd foran dets Porte.

Slesvig, — min Vugge, mit Fædrehjem,
lyst gennem Taager stiger Du frem
bag Pælene hvide og sorte.
Dit Navn er prentet paa Hjertets Grund,
— min Barndoms Eventyr hviler i Blund
fjærnt bag de lukkede Porte —«.

Saa drømte og sang vi de lange Aar,
mens Danmark tavs bar sit Hjærtesaar,
sin lønligt blødende Længsel, —
men se, i dybeste Nat og Nød
en Stjærne straalende Mulmet brød,
tyst aabnedes Portenes Hængsel.

Og Landet, Landet vi spejder imod, —
dugget af Taarer og døbt i Blod
bag Disen det blaanende stiger.
Mindebundet til Danmarks Stavn,
Barn af vor egen Moders Favn, —
hjemad, hjemad det higer.

Vi ser mod det Folk, som i Trængslens Baal
fik Villier hærdet til smidigt Staal,
fik Hjærter som Guldet det skære, —
Folket, der værned i Tidens Dyst
som Bølgebryder vor lave Kyst
mod Havets fraadende Hære.

Mod Folket, der smedded mod Vold og Tvang
sit Værge kækt under Haabets Sang
ved Gløden dybt i sit Indre,
som foldede ud i lønlig Krog
hver Hjemmets Festdag sit Dannebrog,
mens Børnenes Øjne tindred.

Højt skal det vaje i Sol for dem!
Velkommen, Danske, Velkommen hjem,
vor Længsel vil mod Jer drage.
Mildt rækker Danmark sin Moderhaand ud
og takker med Jubel Livets Gud,
fordi hun fik Jer tilbage.

Christine Møller.